

blott formelt sedd, eller såsom sättet, hvarpå subjektet tänker sina tankar eller sitt innehåll, d. v. s. då kunskap således måste fattas såsom formen för innehållets bestämningars ingående och sammanhang i subjektet. Då nu i det rena, absoluta subjektet innehållet måste tänkas helt och hållet ingå i subjektet eller vara subjektet från en viss sida, så måste formen för detta ingående således vara identiteten mellan subjektet och dess innehåll, d. v. s. den sanna kunskapen måste vara identiteten mellan tänkande och tänkt, samt således äfven ett fullkomligt begripet eller idé. Men människan är, såsom nyss nämnts, ej något absolut subjekt, då hennes medvetandes innehåll aldrig blir fullt identiskt med hennes jag, utan alltid något deraf fattas såsom ett yttre, hvilket ställes emot medvetandet såsom utom detsamma varande; ehuru likväl i sjelfva verket allt, som är till för människan, måste vara en hennes förnimmelse eller ett sätt för henne att vara sjelfmedveten, då grunden till, att något af henne tillerkännes verklighet och realitet, är den, att det af henne på något vis förnimmes. Genom människans inskränkning af tidens och rummets former kan hon ej uppfatta